

Περίοδος Β', τεύχος 6, Φθινόπωρο 1980, δρχ. 80

αμφι

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΗΣ
ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΜΦΙ

ΣΑΡΤΡ συνεντεύξη

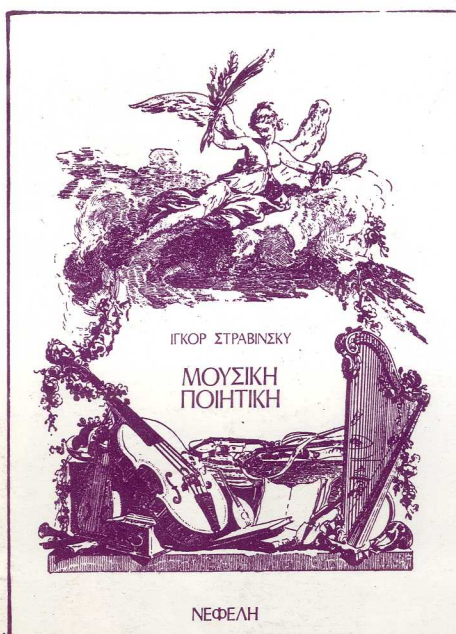
ΑΝΤΙ-ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ

**ΓΙΑ ΜΙΑ
ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΗ
ΕΡΩΤΙΚΗ**

**ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΟ
ΤΜΗΜΑ
ΤΟΥ 401**

**Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΜΦΙ
ΣΤΙΣ 4/11/80**

ΙΓΚΟΡ ΣΤΡΑΒΙΝΣΚΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΙΗΤΙΚΗ

ΝΕΦΕΛΗ

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΣΟΛΩΝΟΣ 94, ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ. 360 7744

POP ELEVEN

ΓΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ
Σκουφά 15, 1^ο Πάτωμα
ΤΗΛ: 3630868 - 3631860

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
"ΤΖΑΖ"

ΜΟΝΟ
ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΟΙ
ΔΙΣΚΟΙ!!!

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΔΙΣΚΟΥ ΤΖΑΖ:
"SPHINX"

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ
ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟ

ΡΟΚ!
ΤΖΑΖ!
ΜΠΛΟΥΖ!
ΡΕΓΚΕ!

ΕΙΔΙΚΕΣ
ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

POP ELEVEN

ΤΩΡΑ

και

Χ.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ⑧
(πίσω απ' το χηπέδο του
ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ.)
ΚΑΙ ΜΕ ΡΟΥΧΑ!!!

ΑΜΦΙ

8^η περίοδος τεύχος 6
δρχ. 80
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 1980

τρίμηνη έκδοση
έπιστημονικής και κοινωνικής
έρευνας
ΖΑΛΟΓΓΟΥ 6α, ΑΘΗΝΑ, Τ.Τ. 142
διευθύνεται από επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης:
Λουκάς Θεοδωρακόπουλος, Σκαλι-
στήρη 9, Πατήσια, Τ.Τ. 816.
Επιστολές, βιβλία, έντυπα, εμβάσματα,
συνεργασίες: Περιοδικό ΑΜΦΙ, Ζαλόγ-
γου 6α, Αθήνα 142.
Κεντρική διάθεση Αθηνών: Έκδόσεις
«Οδυσσεας», Σόλωνος 116, τηλ.
361.9724.
Κεντρική διάθεση Θεσσαλονίκης: Μ.
Κοντζιά και Σία, Τσιμισκή 78, τηλ.
279.720.
Επιμέλεια κειμένων:
Ρένα Χατζηδάκη.
Καλλιτεχνική επιμέλεια-μοντάζ:
Μάκης Τσιπουρίδης.
Δημήτρης Αρβανίτης.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικού έτησια (κλειστός
φάκελος) δρχ. 350
φοιτητική δρχ. 300
Έξωτερικού έτησια (αεροπορική)
Ευρώπη δολ. 15
Αμερική δολ. 20
Αυστραλία δολ. 24

Βοηθήστε στη διά-
δοση του περιοδικού
στά συνοικιακά και
έπαρχιακά περίπτερα

Τό ΑΜΦΙ εύχαριστεί θερμά τούς φίλους
πού ανταποκρίθηκαν στην έκκλησή του
για οικονομική ενίσχυση, καταθέτοντας
στό λογαριασμό 168/770553-07 τής
Εθνικής Τραπέζης τής Ελλάδος. Διευ-
κρινίζουμε ότι στό λογαριασμό αυτό
μπορείτε να καταθέσετε από οποιοδή-
ποτε μέρος τής Ελλάδας, στό υποκα-
τάστημα τής Εθνικής Τραπέζης τής
πόλης σας ή τής περιοχής σας.

Όμοφυλόφιλοι προσοχή..... 4
Αμφισβητησιακά..... 5
Η αστυνομία, οι όμοφυλόφιλοι και η
τρομοκρατία
Τά «πρόστυχα γούστα» του Λένιν
Οι όμοφυλόφιλοι και ο γάμος
Αρκαδία χώρα τής λεβεντιάς
Στέρεψε ή αξιοπρέπεια, κύριε Περίοικε;
Η αμφισβήτηση τής ομαλότητας
Οι 20.000 κουβανοί όμοφυλόφιλοι
Τραβεσί και καλλιστεία
Θετικές θέσεις τής Άριστερας για τήν
όμοφυλοφιλία
Ο Δ.Σ.Α. και ή ελευθερία τής έκφρασης
Οι όμοφυλόφιλοι και ή μουσική
Τό ΒΗΜΑ και τά ΝΕΑ - τί 'χες Γιάννη τί
'χα πάντα
Η κρίση του Τύπου και οι όμοφυλόφιλοι
Τό ΤΟΥΒΛΟ και οι φωτεινές εξαιρέσεις
ΣΦΙΓΓΑ - φεμινιστικά και άλλα
Η ΤΡΕΛΑ
Ο κ. Χαρδαθέλλας, τά ΝΕΑ και ή χωρο-
φυλακή
Ο κύριος Φώτης Σιούμπουρας

Γιά τή δίωξη του ΑΜΦΙ..... 22
Gilles Deleuze-Felix Guattari:
Ό Άντι-Οιδίποδας..... 28
Ό Ζάν-Πώλ Σάρτρ και οι όμο-
φυλόφιλοι..... 32
Ό άριστέρος μιζεραμπιλι-
σμός..... 37
Στό ψυχιατρικό τμήμα του
401..... 38
Τά Άρχαγγελικά (ποιήματα) 41
Περί ούρανίου έρωτος (διήγη-
μα)..... 44
Τό «Λάμδα»..... 50

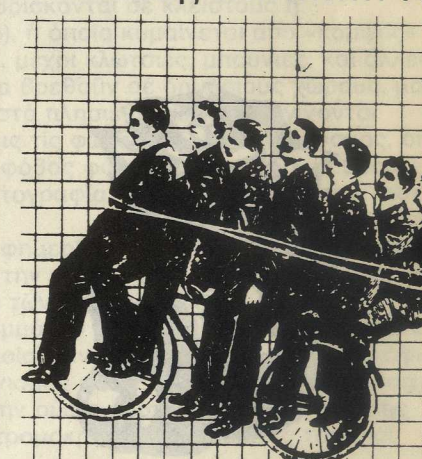
Ό όμοφυλόφιλος και τά παλίμ-
ψηστα..... 52
Κουβέντα για τόν έρωτα ... 55
Λίβινγκ Θήατερ: 30 χρόνια . 58
Συνέντευξη μέ τόν Τζούλιαν
Μπέκ..... 59
Γιά μία παιδιάστική Έρωτική 62

Στήν αναζήτηση μιās όμοφυλό-
φιλης ταυτότητας..... 66
Ό κύριος Ντίνος σās άπαν-

τά..... 70
Τό ιδιαίτερο..... 73
Ντέννις Άλτμαν: Αίσθημα έν-
οχής και έσωτερίκευση τής
καταπίεσης..... 74

Άπό τίς ΜΠΑΝΑΝΕΣ..... 78
Βιβλιοπαρουσίαση..... 80
Άλληλογραφία..... 83

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΑΛΟΣ ΓΙΑ

ΤΗ ΔΙΩΞΗ ΤΟΥ «ΑΜΦΙ»

- Διαδηλώσεις ομοφυλόφιλων έξω από τὰ Ἑλληνικά Προξενεία στο Ὁσλο, Μπέργκεν, Λονδίνο, Ἐδιμβούργο καί Σίντνεϋ (Αὐστραλίας)
- Πολλές ἐλληνικές προσωπικότητες θά παρουσιαστούν μάρτυρες υπεράσπισης
- Τό Ἰσπανικό Σοσιαλιστικό

Ἑργατικό Κόμμα (P.S.O.E.) θά καταγγεῖλει τή δίωξη τοῦ «ΑΜΦΙ» στο Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης

● Τέσσερις Γάλλοι φιλόσοφοι καί ἓνας ψυχαναλυτής καταθέτουν υπέρ τοῦ «ΑΜΦΙ»

● Τά μαζικότερα κόμματα τῆς Ἰσπανικῆς Ἀντιπολίτευσης καί 7 βουλευτές υπογράφουν ἔντονες διαμαρτυρίες.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ

Στή δίκη τοῦ περιοδικοῦ «ΑΜΦΙ» πού τελικά ἀναβλήθηκε, προσφέρθηκαν νά παρουσιαστούν μάρτυρες υπεράσπισης ἀπό πολλούς χώρους τῆς πνευματικῆς καί καλλιτεχνικῆς ζωῆς, καθηγητές ἀνωτέρων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων, διευθυντές ἐφημερίδων καί μέλη τῶν περισσότερων δημοκρατικῶν κομμάτων. Ἡ συμπάρασταση αὐτή πρέπει νά χαιρετιστεῖ σάν ἓνα σημαντικό βῆμα στο ὁπίασμα τῆς πολιτικοκοινωνικῆς ἀπομόνωσης, τοῦ γκέτο καί τῆς περιθωριοποίησης τῶν ομοφυλόφιλων.

Γιά τούς κυρίαρχα ομοφυλόφιλους ἀναγνώστες μας πρέπει νά ὑπογραμμιστεῖ ὅτι ἡ πρώτη αὐτή νίκη στο ὁπίασμα τῶν ἀγώνων τῶν ἰδίων τῶν ομοφυλόφιλων.

Γιά τούς κυρίαρχα ἐτεροφυλόφιλους ἀναγνώστες μας, πρέπει νά ὑπενθυμίσουμε τό θαρραλέο λόγο τοῦ Σάρτρ στόν ἐπίλογο τοῦ «Ἁγίου Ζενέ», ὅταν ἔλεγε ἐδῶ καί τριάντα ὀλόκληρα χρόνια: «ὁ ομοφυλόφιλος εἶναι ἡ εἰκόνα μου, ὁ ἐαυτός μου». Ὅλοι οἱ ἐτερο-

φυλόφιλοι ἔχουν ομοφυλόφιλες ἐπιθυμίες ἢ ἐμπειρίες, ομοφυλόφιλους φίλους, συνάδελφους, γονεῖς, ἀδέλφια ἢ παιδιά. Ἡ ομοφυλοφιλία εἶναι «ντέ φάκτο» καί δικό τους πρόβλημα.

Ἡ πλατιά συμπάρασταση στή δίκη τοῦ «ΑΜΦΙ» εἶναι μιά νίκη ὀλόκληρης τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας. Ἐστῶ καί ἀργοπορημένα, ἔστω καί περιορισμένα, γιά πρώτη φορά μπορεί νά παινευτεῖ ὅτι ἔφτασε στο στάδιο μιάς κάποιας ὠριμότητας πού τῆς ἐπιτρέπει (ἂν ὄχι νά λύνει, τουλάχιστον) νά ἀντιμετωπίζει καί νά κοιτάζει κατάματα ὅλα τῆς τά προβλήματα, καί ἰδιαίτερα τό τόσο καίριο θέμα τῆς σεξουαλικότητας.

Ὁ ἀγῶνας ὅμως γιά μιά πλήρη σεξουαλική ἀπελευθέρωση εἶναι μακρὺς.

Καμιά νίκη δέν εἶναι τελική, ὁ ἀγῶνας πρέπει νά θαθαίνει καί νά βρίσκει συνέχεια νέους τρόπους ἔκφρασης. Ἡ ομοφυλοφιλία καί ἡ σεξουαλικότητα γενικά δέν πρέπει νά παραμείνουν θέμα πού ἀπασχολεῖ ἀποκλειστικά τό «ΑΜΦΙ», τό «Λάμδα» καί τό ΑΚΟΕ – αὐτό

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΒΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΜΦΙ

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΒΗΣ ἢ ΚΑΤΣΙΠΗΣ
Δικηγόρος-Βουλευτῆς Κυκλάδων

Ἀθήνα 8.7.80

Πρός τό ΑΚΟΕ καί τό «ΑΜΦΙ»
Ζαλόγγου 6Α-ΑΘΗΝΑ

Ἔλαβα τήν πρόσκλησή σας γιά νά παρουσιασθῶ καί νά καταθέσω σά μάρτυρας υπεράσπισης στή δίκη τοῦ «ΑΜΦΙ» στίς 14 Ἰουλίου 80.

Δέν ἀνήκω σέ σεξουαλική μειονότητα. Πιστεύω ὅμως ὅτι ἡ σεξουαλική ἀπελευθέρωση εἶναι ὑπόθεση κάθε προοδευτικοῦ ἀνθρώπου. Ἡ σεξουαλική καταπίεση δημιουργεῖ ἐπικίνδυνες νευρώσεις στά ἄτομα καί ἔτσι ὁδηγεῖ σέ ἐπικίνδυνες καταστάσεις τήν κοινωνία. Τά κοινωνικοοικονομικά συστήματα πού καταπιέζουν τή σεξουαλική ἐπιθυμία, δέν τό κάνουν τυχαία. Νομίζω ὅτι ὁ Βίλχελμ Ράιχ εἶναι πού ἔχει γράψει ὅτι «ἂν θέλεις νά φτιάξεις κάποιον φασίστα καταπίεσέ τον σεξουαλικά...» Τό καθεστῶς τοῦ Χίτλερ (καί δυστυχῶς ὄχι μόνον ἐκεῖνο) καταπίεσε τή σεξουαλική ἐπιθυμία καί κήρυξε διωγμούς κατά τῶν ομοφυλόφιλων.

Τήν πίστη μου «στό δικαίωμα τῶν ομοφυλόφιλων νά ἀγωνίζονται γιά τήν ἀπελευθέρωσή τους» δέ δίστασα νά τή διακηρύξω σέ σχετική ἀγόρευση μου στή Βουλή. Ἀλήθεια τό τόλμησε ποτέ αὐτό ἄλλος στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων;

Σέ ἓνα κόσμο ἐκμετάλευσης, πολέμων, πυραύλων, βομβῶν νετρονίου, στέρησης, ἀδικίας καί δυστυχίας ἐκεῖνο δά πού μᾶς «μάρανε» εἶναι τό τί κάνει ὁ καθένας μας στή κρεβατοκάμαρά του, εἶναι δηλαδή ἡ ἠθική τῶν ἀδένων.

Τό ΑΚΟΕ καί τό δημοσιογραφικό του ὄργανο τό «ΑΜΦΙ» δέν προπαγανδίζουν τήν ομοφυλοφιλία. Ἀγωνίζονται γιά τήν ἀπεννοχοποίηση τῆς ομοφυλοφίλης ἐπιθυμίας, γεγονός βέβαια πού ἐνοχλεῖ τήν ὑποκριτική ἀστική ἠθική.

Διερωτῶμαι γιά μέν τήν ἐπίμαχη φωτογραφία τοῦ «ΑΜΦΙ» τί περισσότερα τάχα δείχνει ἀπό τόν ὑπέρ-οχο Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλη, γιά δέ τό ποῖημα «ἡ ποιητική μου» τί παραπλήσιο λέει ἀπό ἐκεῖνα πού θρῖσκει κανεῖς ἄφθονα στο ἔργο τοῦ Ἀριστοφάνη.

Αὐτά περίπου θά ἴλεγα στή δίκη τοῦ «ΑΜΦΙ», ἂν ἀνεληφμένες ὑποχρεώσεις μου δέν μέ ὑποχρέωναν

νά βρίσκομαι ἔξω ἀπό τήν Ἀθήνα στίς 14 τοῦ μήνα. Ἐλπίζω ὅτι δέ θά ἀμφισβητήσετε τήν εἰλικρινειά μου καί δέ θά ἀποδώσετε τήν ἀπουσία μου ἀπό τό πλευρό σας σέ ἄλλες σκοπιμότητες, πού, ἂν ὑπῆρχαν, ἐξίσου θά ἐμπόδιζαν τή σύνταξη καί τούτης τῆς ἐπιστολῆς μου... Εὐχομαι τήν πανηγυρική ἀπαλλαγή τοῦ «ΑΜΦΙ».

Μέ τιμή
Π. ΒΑΛΒΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ
ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ Α.Π.Θ.

Θεσσαλονίκη, 10 Ἰουλίου 1980
Ἀριθ. πρωτ. 1081

Συμπάρασταση στο «ΑΜΦΙ»

Ἡ δίκη τοῦ περιοδικοῦ «ΑΜΦΙ» στίς 14 Ἰουλίου, γιά «προσβολή τῆς δημοσίας αἰδοῦς» μέ τή δημοσίευση ἑνός ποιήματος καί ἑνός σκίτσου ἔχει – δυστυχῶς – ὁμοιότητες μέ παρόμοιες δίκες τῆς δικτατορίας (δίκη τοῦ περιοδικοῦ «ΤΡΑΜ») ὅπου καταστρατηγοῦνταν τόσο ἡ ἐλευθερία τοῦ Τύπου ὅσο καί ἡ ἐλευθερία καλλιτεχνικῆς ἔκφρασης.

Τό Δ.Σ. τίθεται ἀλληλέγγυο στο δικαζόμενο «ΑΜΦΙ», γιατί ἐπιπλέον διακρίνει ὅτι ἡ κρυμμένη διάσταση τῆς δίωξης τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ εἶναι ἡ ποινικοποίηση τῶν θεμελιωδέστερων ἐκδηλώσεων τῆς ἀτομικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς, ἐφόσον συμβαίνει τό «ΑΜΦΙ» νά ἐκφράζει ἓνα κίνημα ἀπελευθέρωσης ἀπό μιά πραγματικότητα τυποποιημένων διαπροσωπικῶν σχέσεων καί ἱεραρχημένων κοινωνικῶν ρόλων.

Ἡ δίκη τοῦ «ΑΜΦΙ» μᾶς θυμίζει τήν ἐπικαιρότητα τῆς εἰδικῆς ἀπόφασης τοῦ Ε' Πανελλαδικοῦ Συνέδριου τοῦ ΕΔΠ: «...πιστεύουμε ὅτι στίς σημερινές συνθῆκες προβάλλει ἐπιτακτικά ἡ ἀνάγκη γιά τό ΕΔΠ νά δημιουργήσει τούς ὅρους πού θά ἐπιτρέψουν νά ξεπεραστεῖ ἡ ἐσωτερικέυση ἐκείνων τῶν συνθηκῶν πού ἐπιβάλλουν στά ἄτομα στερεότυπους ρόλους, μέ βάση τή στεγανή διαφοροποίηση σύμφωνα μέ κάποια τυπικά ἢ καί «φυσικά» κριτήρια...»

Ἡ Πρόεδρος: Ζωή Καραμάνου
Ὁ Γενικός Γραμματέας: Λῶης Παπαδόπουλος

δέν θά ήταν τίποτα περισσότερο από την όριοθέτηση ενός νέου, πιά φιλελεύθερου γκέτο. Πρέπει να συζητηθεί πλατιά σ' όλες τις πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, σ' όλες τις νεολαίες, σ' όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα και συλλόγους, και ιδιαίτερα από όλα τα μέσα ενημέρωσης που θέλουν να χαρακτηρίζονται προοδευτικά.

"Αν τουλάχιστον θέλουμε να παινεύομαστε ότι έχουμε τό στοιχειώδες θάρρος να αντιμετωπίζουμε τα κοινωνικά θέματα που είναι δικά μας...

ΔΙΕΘΝΗ σάλο προκάλεσε και πάλι η νέα επίθεση ενάντια στα δικαιώματα των ελλήνων ομοφυλόφιλων που πήρε τη μορφή της δικαστικής δίωξης του «ΑΜΦΙ» με τό πρόσχημα της πρόκλησης «της δημόσιας αιδούς».

Στή δίκη, που επρόκειτο να λάβει χώρα στις 14 'Ιουλίου, θα παρουσιαζόντουσαν σάν μάρτυρες βουλευτές ή στελέχη των περισσότερων δημοκρατικών κομμάτων καθηγητές πανεπιστημίου, καταξιωμένοι καλλιτέχνες, συγγραφείς και διανοούμενοι και διευθυντής εγκυρης εφημερίδας. Πρόκειται για τούς: Βιργίνια Τσου-δερού, Γρηγ. Γιάνναρο, 'Ανδρέα Λεντάκη, Γιώργο 'Ιωάννου, 'Ελένη Βακαλό, Γεώργιο Κουμάντο, Π. Στεφανή, Α. Μπαχαριάν, Γιώργο Βέλτσο, Βασίλη Ραφαηλίδη, Γιώργο Βότση, Περικλή Κορο-θέση, Γιώργο Κουρουπό, και άλλους πολλούς.

Συνήγοροι υπεράσπισης είναι οι: Κατερίνα 'Ιατροπούλου, Θεόδωρος Πάγκαλος και Τάκης Παπάς.

'Εξάλλου, από τό Παρίσι, τέσσερις γάλλοι φιλόσοφοι και ένας από τούς γνωστότερους γάλλους ψυχαναλυτές, οι: Φρανσουά Σα-τελέ, Ζιλ Ντελέζ, Ζαν-Φρανσουά Λυοτάρ και Ρενέ Ζερρέ (καθηγη-τές Φιλοσοφίας στό Πανεπιστήμιο των Παρισίων), καθώς και ό ψυ-χαναλυτής Φελίξ Γκουατταρί, έστειλαν στό ελληνικό δικαστήριο έγγραφη μαρτυρική κατάθεση ύπέρ του περιοδικού «ΑΜΦΙ» όπου ανάμεσα στα άλλα τονίζουν τά εξής:

«Τό μεγαλείο της 'Ελλάδας, ή προσφορά της στόν παγκό-σμιο πολιτισμό είναι, για μās τούς Εύρωπαίους, τό γεγονός ότι είχε εκθειάσει αυτό τό σώμα, ιδιαίτερα τό ανδρικό γυμνό σώμα, και τόν έρωτα σέ όλες του τις μορφές. (...) Τό μεγα-λείο της 'Ελλάδας έγκειται στό ότι πάντα σεβάστηκε την επιθυμία ακόμα κι όταν την εξιδανίκευσε. 'Η εξέγνμηση ενός έρωτα πολύμορφου είναι άξεχώριστη από την κατανόηση των μεγάλων έργων με τά οποία ό πολιτισμός μας, πού είναι και παραμένει ελληνικός, συνδέεται».

(Τό πλήρες κείμενο της έγγραφης κατάθεσης των γάλλων δια-νοούμενων δημοσιεύεται σέ άλλη σελίδα μας.)

'Η δίκη του περιοδικού «ΑΜΦΙ» αναβλήθηκε για τις 6 Νοεμβρίου, ώστε να πραγματοποιηθεί ή κλήτευση του κατηγορούμενου ποιητή Νίκου Σπάνια, συγγραφέα του ποιήματος για τό οποίο διώ-κεται τό περιοδικό.

"'Ηδη, πριν από τη δίκη που αναβλήθηκε, είχαν πραγματοποιηθεί διαδηλώσεις έξω από τά ελληνικά προξενεία σέ δύο πόλεις της Νορβηγίας ('Όσλο και Μπέργκεν), στό Λονδίνο, στό 'Εδιμβούργο και στό Σίντνεϋ της Αυστραλίας. Τό «'Ελληνικό Συμβούλιο 'Ομο-φυλόφιλων 'Οργανώσεων της Νορβηγίας», που όργάνωσε τη δια-μαρτυρία αφού πήρε άδεια από την αστυνομία, τονίζει μεταξύ άλ-λων στό κείμενο που έστειλε στόν έλληνα πρόξενο:

«Γιά μās, είναι τελείως άκατανόητο και ιδιαίτερα επίφοβο τό γεγονός ότι στην 'Ελλάδα άτομα μπορούν να διακινδυ-νεύσουν δικαστική καταδίκη επειδή δημοσίευσαν ένα ποίημα και ένα σχέδιο. Πιστεύουμε ότι ή δίκη αυτή δεν εκ-φράζει παρά μία επίθεση ενάντια στό ομοφυλόφιλο κίνημα της 'Ελλάδας και μία προσπάθεια να φιωθεί τό περιοδικό "ΑΜΦΙ"».

Τό «Ενωμένο Συμβούλιο 'Ομοφυλόφιλων 'Οργανώσεων της Νορβηγίας» θά επαναλάβει τη διαδήλωση έξω από τά ελληνικά προξενεία της Νορβηγίας την ήμερα της δίκης του «ΑΜΦΙ».

"Εντονες και πλατύτατες ήταν οι αντιδράσεις ενάντια στη δίωξη του περιοδικού «ΑΜΦΙ» στη δημοκρατική 'Ισπανία, αντιδράσεις από όλο τό φάσμα των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων. Συγ-κεκριμένα, 16 κόμματα, συνδικάτα, νεολαίες και σύνδεσμοι, κα-θώς και επτά μέλη των 'Ισπανικών Κορτές (Βουλή) και της Βουλής της Καταλωνίας έστειλαν έντονη διαμαρτυρία όπου τονίζεται ότι:

«οί άνδρες και γυναίκες ομοφυλόφιλοι, όπως όλοι οι πολί-τες, έχουν τό δικαίωμα να εκφράζονται ελεύθερα και να άσκούν τό δικαίωμα της ιδεολογικής κριτικής από τη δική τους σκοπιά».

ένω δηλώνουν ότι θεωρούν

«θετικούς τούς άγώνες που άποσκοπούν στην επίτευξη μιάς ελεύθερης σεξουαλικότητας».

(Τό πλήρες κείμενο δημοσιεύεται σέ άλλη σελίδα μας.)

Τή διαμαρτυρία αυτή την προσυπογράφουν ανάμεσα στις άλλες οργανώσεις και ό «Σύνδεσμος για τά 'Ηνωμένα 'Εθνη στην 'Ισπα-νία», τά μαζικότερα κόμματα της καταλωνικής άριστερας, τό Ρ.Σ.Υ.Σ. (Κ.Κ. Καταλωνίας) και τό Σοσιαλιστικό Κόμμα Καταλωνίας (τμήμα του Ρ.Σ.Ο.Ε.), και οι μαζικότερες συνδικαλιστικές οργανώ-σεις: οι διάσημες για τόν πρωταγωνιστικό τους ρόλο στόν αντι-φρανκικό άγώνα «Κομμισίνες 'Ομπρέρας» ('Εργατικές 'Επιτροπές) και ή 'Υ.Γ.Τ. («Γενική 'Ενωση 'Εργατών»). Τό Κ.Κ. Καταλωνίας και τό Σοσιαλιστικό Κόμμα Καταλωνίας αντιπροσωπεύουν τό ήμισυ των μελών του Καταλωνικού Κοινοβουλίου, και τά δυνατότερα και μαζικότερα τμήματα του Ι.Κ.Κ. και του 'Εργατικού Σοσιαλιστικού Κόμματος 'Ισπανίας (Ρ.Σ.Ο.Ε.).

► ΕΞΑΛΛΟΥ, τηλεγράφημα από τη Βαρκελώνη μās πληροφορεί ότι «σε περίπτωση καταδικαστικής απόφασης στη δίκη του "ΑΜΦΙ", ή 'Ισπανική Σοσιαλιστική Κοινοβουλευτική 'Ομάδα (Ρ.Σ.Ο.Ε.) θά καταγγείλει τό γεγονός στό Συμβούλιο της Εύρώπης». Συγκεκρι-μένα πρόκειται για την αναφορά πάνω στην ομοφυλοφιλία που έτοιμάζει για τό Συμβούλιο της Εύρώπης ό Rudolf Guerra, σοσια-λιστής βουλευτής (Ρ.Σ.Ο.Ε.-Ρ.Σ.Ο.Ε.) στό Κορτές (Βουλή). Οι σχετι-κές συζητήσεις ανάμεσα στόν βουλευτή του Ρ.Σ.Ο.Ε. και τό ΑΚΟΕ γίνονται μέσω του Jordi Petit, μέλους του F.A.G.C. και πρώην ομοφυλόφιλου-κομμουνιστή υποψήφιου του Κ.Κ. Καταλωνίας στό Κοινοβούλιο. ('Όλα αυτά θέθαια, διότι τά μεγάλα κόμματα της έλ-ληνικής αντιπολίτευσης βρίσκονται ακόμα σέ νηπιακό στάδιο και άδυνατούν να αντιμετωπίσουν υπεύθυνα τά κοινωνικά προβλή-ματα της χώρας μας.)

Γιά να παραστούν σάν διεθνείς παρατηρητές στη δίκη του «ΑΜΦΙ» έφθασαν στην 'Ελλάδα οι:

► Elis Pico, επίσημος εκπρόσωπος του Ι.Γ.Α. (Διεθνής 'Ομοφυ-λόφιλος Σύνδεσμος), ιδρυτικό μέλος του F.A.G.C. και μέλος των «Κομμισίνες 'Ομπρέρας».

► R. de Pablo, μέλος του Κινήματος 'Ομοφυλόφιλης 'Απελευθέ-ρωσης της Βαλένθια, του 'Ισπανικού Κομμουνιστικού Κόμματος και των «Κομμισίνες 'Ομπρέρας», και

► Mercedes Ramos, μέλος του Κ.Ο.Α. της Βαλένθια, του Ι.Κ.Κ. και των «Κομμισίνες 'Ομπρέρας».

'Επίσης, πολλές ομοφυλόφιλες οργανώσεις του έξωτερικού δια-μαρτύρονται έντονότατα για την κατάσχεση και δίωξη του «ΑΜΦΙ» και με γράμματά τους εύχονται την άθώωσή του στην προσεχή δί-κη.

Συνοπτικά:

● Στην 'Ισπανία, εκπρόσωπος του Κινήματος 'Ομοφυλόφιλης 'Απελευθέρωσης της Βαλένθια επισκέφθηκε προσωπικά στις 27.5.80 τόν έλληνα πρόξενο στη Βαλένθια για να του επιδώσει επί-σημη έπιστολή διαμαρτυρίας. Στην έπιστολή του, τό κίνημα της Βαλένθια λέει μεταξύ άλλων τά εξής:

«Θέλουμε να υπογραμμίσουμε τό γεγονός ότι ή 'Ελλάδα προτίθεται να επιδοθεί σέ μία συστηματική καταπίεση των ομοφυλόφιλων άνδρων και γυναικών, ενώ έχει μία πλούσια πολιτιστική παράδοση μέσα στα πλαίσια της οποίας πολυά-ριθμοι ομοφυλόφιλοι έχουν προσφέρει στην παγκόσμια κουλτούρα, για να αναφερθούμε μόνο στό μύθο του Γανυ-μήδη, στόν ποιητή Καβάφη, περνώντας από τόν Πλάτωνα, τόν 'Επίκουρο, τη Σαπφώ και τόν 'Αλέξανδρο τόν Μέγα».

● Στο Λονδίνο, εκτός από την πορεία, οργανώθηκαν τρεις έκδη-λώσεις οικονομικής συμπαράστασης στό «ΑΜΦΙ» στις 21 'Ιουνίου: χορός, στό Δημαρχείο του Λάμπεθ, στό Μπρίξτον του Νότιου Λονδίνου· στις 24 'Ιουνίου: προβολή της λογοκρινμένης στην 'Ελ-λάδα ταινίας «Τά Γεράκια της Νύχτας» στην αίθουσα Ρ-10· και στις 27 'Ιουνίου: θεατρική παράσταση με θέμα την καταπίεση των έλ-λήνων ομοφυλόφιλων στό θέατρο 'Αλμπανυ στό Ντένφορντ του Λονδίνου. 'Η παράσταση βασίζεται σέ διασκευασμένα κομμάτια από τό περιοδικό «ΑΜΦΙ», μεταφρασμένα για την παράσταση (Σέ

φιλώ, Πέτρος, Πρός Θεσσαλονικείς, Τό Παγκάκι, Τοις με, Φλω-ρεντία, Δεσμός, μερικά γράμματα άναγνωστών) και άποσπάσματα από τη συνέντευξη λεσβιών στό «ΠΑΝΘΕΟΝ».

Στις εκδηλώσεις αυτές έχει δοθεί μεγάλη προβολή, ενώ τό με-γάλης κυκλοφορίας περιοδικό «TIME OUT», στό τεύχος του της 13-19 'Ιουνίου, περιέχει λεπτομερειακή παρουσίαση της τριπλής επίθεσης, ενάντια στα δικαιώματα των ελλήνων ομοφυλόφιλων στην πρώτη σελίδα του.

● 'Η μηνιατική αυστραλέζικη εφημερίδα «CAMPAIGN» αναδημο-σίευσε στό φύλλο του 'Ιουνίου τό ποίημα του Νίκου Σπάνια και τό σκίτσο που τό συνόδευε και τό οποίο έδωσε την άφορμή στόν ει-σαγγελέα κ. Φάκο να προχωρήσει στη γνωστή κατάσχεση και δίωξη του «ΑΜΦΙ». 'Αναφερόμενοι στην αναδημοσίευση του ποιήματος και του σκίτσου στην εφημερίδα τους, διευκρινίζουν ότι «θά ήταν έντελώς γελοίο να φανταστούμε πως ή οποιαδήποτε αυστραλέζικη κυβέρνηση, όμοσπονδιακή ή τοπική, θά κινούσε διαδικασίες εναν-τίον μας γι' αυτά τά πράγματα».

Στην έπιστολή θίγεται επίσης και τό γεγονός της απαγόρευσης της προβολής στη χώρα μας της ταινίας «Τά Γεράκια της Νύχτας», με τη σημείωση ότι αυτό «δείχνει τό φόβο της ελληνικής κυβέρ-νησης για τούς ομοφυλόφιλους (homophobia)».

Τό κείμενο της έπιστολής προς τόν έλληνα πρεσβευτή, συ-νοδευόμενο από τό φύλο του «CAMPAIGN» που αναδημοσιεύει τό ποίημα και τό σκίτσο, κοινοποιήθηκε σ' όλες τις ελληνικές εφημε-ρίδες της Αυστραλίας, στην 'Ενωση Τύπου και την 'Ενωση Συντα-κτών Αυστραλίας.

● 'Ο Σύνδεσμος 'Ομοφυλόφιλων Γυναικών και 'Ανδρών της Νορ-βηγίας με έπιστολή του στόν Βίλλυ Μπράντ ως πρόεδρο της Σο-σιαλιστικής Διεθνούς διαμαρτύρεται για την κατάσχεση του τεύ-χους Β2 του «ΑΜΦΙ», για την απαγόρευση της ταινίας «Τά Γεράκια της Νύχτας», καθώς και για την επανεμφάνιση στην 'Ελληνική Βουλή του γνωστού νομοσχεδίου. Ζητούν να εκφράσει ή Σοσιαλι-στική Διεθνής την άποδοκιμασία της για τη δίωξη του έξαιρετικού και έπιστημονικού περιοδικού «ΑΜΦΙ», καθώς και για την επαναει-σαγωγή του νομοσχεδίου.

”Ενορκη κατάθεση τεσσάρων γάλλων καθηγητών φιλοσοφίας και ενός ψυχαναλυτή για τη δίκη του ΑΜΦΙ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ /ΑΪΘ. 157/
ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΜΦΙ»

Παρίσι, 13 'Ιουνίου 1980

Οί υπογεγραμμένοι προς τόν κύριο Πρόεδρο του Δικαστηρίου

Οί δυτικές κοινωνίες γνωρίζουν – έδω και μερικές δεκαετίες για μερικές, έδω και μερικά χρόνια για άλλες – μιά βαθιά εξέλιξη των ήθων. 'Η εξέλιξη αυτή τις οδηγεί να λαμβάνουν ύπ' όψιν και να άποδέχονται με πολύ περισσότερη ψυχραιμία και άνοχή άπ' ό,τι παλαιότερα, ιδέες και εικόνες σχετικές με τη σεξουαλικότητα στις διάφορες μορφές της.

'Η γυνότητα του άνδρα και της γυναίκας, τό ζευγάρι των σωμάτων, ή αναπαράσταση της γέννησης, ή ομοφυλοφιλία, δεν είναι πιά, για τούς περισσότερους από τούς συγχρόνους μας, αντικείμενα ταμπού ή απέχθειας. 'Υπάρχει παράλληλα ένας Τύπος με μεγάλη κυκλοφορία, διαθέσιμος σέ όλους, που συζητάει τά θέματα αυτά και προσφέρει εικονογραφήσεις συχνά πολύ άκριβεις.

'Η κοινή γνώμη δεν άρκείται πιά σέ μιά άσεξουαλική αναπαράσταση του ανθρώπινου είδους, και έστω και όταν καταδικάζει τις μη όρθόδοξες μορφές σεξουαλικότητας, μεριμνά ώστε να πληροφορείται γύρω από αυτές.

'Ιδιαίτερα ή ομοφυλοφιλία, στις περισσότερες δυτικές κοινωνίες έχει κατακτήσει τό δικαίωμα της έκφρασης και μπορεί να συμπορεύεται ελεύθερα με τις πλειοψηφικές μορφές της σεξουαλικής σχέσης χωρίς να προκύπτει σύγχυση, ούτε για τη δημόσια τάξη ούτε για τις συνειδήσεις.

'Αναμφισβήτητα, αυτό τό δικαίωμα έκφρασης συμπεριλαμβάνει επίσης και την έκδοση κειμένων και εικόνων μέσω των οποίων οι ομοφυλόφιλοι στοχεύουν να άπευθυνθούν στους άλλους και να άναγνωριστούν.

'Η προσβολή των ήθων μέσω του τύπου είναι ένα άρθρο που εφαρμόζεται όλο και σπανιότερα· παρατηρούμε μιά όλο και αύξανόμενη άνοχή από τη μεριά της πολιτείας. 'Η άνοχή αυτή, που άφήνει τόν καθένα ελεύθερο των επιλογών του στη βάση της πληροφόρησης χωρίς άποκρύψεις ή

υποκρισίες, είναι ένα σημάδι της ωριμότητας των λαών που την εφαρμόζουν. Στη Γαλλία, η τελευταία δίκη σε βάρος έκδοσης για την όμοφυλοφιλία χρονολογείται από το 1973. Αφορούσε στο περιοδικό «RECHERCHES» («Έρευνες»). Η έκδοση αυτή καταδικάστηκε σε ένα πρόστιμο – αλλά η καταδίκη αυτή, που έγινε αφορμή για μία πλατιά διαμαρτυρία, έκτοτε άμνηστεύθηκε.

Σε μία τέτοια συγκυρία, οι διώξεις ενάντια στο ελληνικό περιοδικό «ΑΜΦΙ», που στοχεύουν ένα όμο-έρωτικό ποίημα και σχέδιο που αναπαριστά έναν ανδρικό κορμό, γυμνό με το σεξουαλικό στοιχείο, δεν μπορούν παρά να μας άνησυχήσουν. Μας φαίνονται ιδιαίτερα όπισθοδρομικές σε σχέση με τον ρου της εξέλιξης. Τόσο περισσότερο που τίποτα, ούτε στο γραφισμό ούτε στους όρους που βρίσκονται υπό κατηγορία, δεν ξεπερνάει τα όρια μίας έκφρασης πλατιά διαδεδομένης στον διεθνή Τύπο και εκδόσεις. Δεν εντοπίζουμε κανένα ίχνος προκλητικής αισχρολογίας, τίποτα που να μην αρμόζει στην περιγραφική ή ποιητική ελευθερία της γλώσσας και του σχεδίου. Τό επιχείρημα βάσει του οποίου το κείμενο και η εικονογράφηση θά μπορούσαν να ταραξουν έναν αναγνώστη μη ενήλικο μας φαίνεται να βασίζεται σε μία ανακριθή εκτίμηση της πραγματικής κατάστασης και νοοτροπίας, όσο και της πληροφόρησης της νεολαίας στη σημερινή εποχή. Την θεωρούν μήπως σε τέτοιο σημείο αμαθής και σεμνότης ώστε να ταρασσεται από μία αναπαράσταση του ανδρικού σεξουαλικού οργάνου, ή από περιγραφές ή εκφράσεις που δεν της μαθαίνουν τίποτα που να μην γνωρίζει ήδη, ή ακόμα από συναισθήματα των οποίων δεν αγνοεί την ύπαρξη και από τα οποία μπορεί θαυμάσια να προφυλαχτεί εάν δεν θέλει να τα υιοθετήσει, και που την σκανδαλίζουν σίγουρα πολύ λιγότερο από ό,τι υποθέτουν οι λογοκριτές;

Όσο για την ιδέα ότι το περιοδικό «ΑΜΦΙ» βρίσκεται σε αντίθεση με την παράδοση της ελληνικής κοινωνίας, η άποψη αυτή δεν μπορεί παρά να μας προκαλέσει απορία.

Τό μεγαλείο της Ελλάδας, ή προσφορά της στον παγκόσμιο πολιτισμό είναι, για μας τούς ευρωπαίους, τό γεγονός ότι είχε εκθειάσει αυτό τό σώμα, ιδιαίτερα τό ανδρικό γυμνό σώμα, και τόν έρωτα σε όλες του τις μορφές. Πρίν ακόμα γίνει αφορμή και θέμα για την τέχνη, και πιό θεμελιακά ίσως, αυτή ή λατρεία για τό σώμα θεμελιώνει έναν πολιτισμό ή δύναμη του οποίου έχει διασχίσει τούς αιώνες και έχει έμπνεύσει σταθερά, κατά τη διάρκεια της ιστορίας και ως τις μέρες μας, κάθε αγώνα ενάντια στην καταστολή και την υποκρισία σ'α ήθη.

Τό μεγαλείο της Ελλάδας έγκειται στο ότι πάντα σεβάστηκε την επιθυμία ακόμα κι όταν την εξιδανίκευσε. Η εξύμνηση ενός έρωτα πολύμορφου είναι άξεχώριστη από την κατανόηση των μεγάλων έργων με τά όποια ο πολιτισμός μας, που είναι και παραμένει ελληνικός, συνδέεται. Γι' αυτό και πιστεύουμε ότι δεν προσβάλλουμε ούτε και προδίδουμε την ελληνική κοινωνία, υπενθυμίζοντάς της τις πηγές που κατέστησαν την Ελλάδα άθανατη για όλους τούς στοχαστές της Δύσης.

Γιά αυτούς τούς λόγους τολμούμε να ζητήσουμε από τό Δικαστήριο των Αθηνών την άθώωση των κατηγορουμένων συντακτών του περιοδικού «ΑΜΦΙ».

Παρακαλούμε όπως αποδεχθείτε, κύριε Πρόεδρε, την έκφραση της βαθιάς μας εκτίμησης.

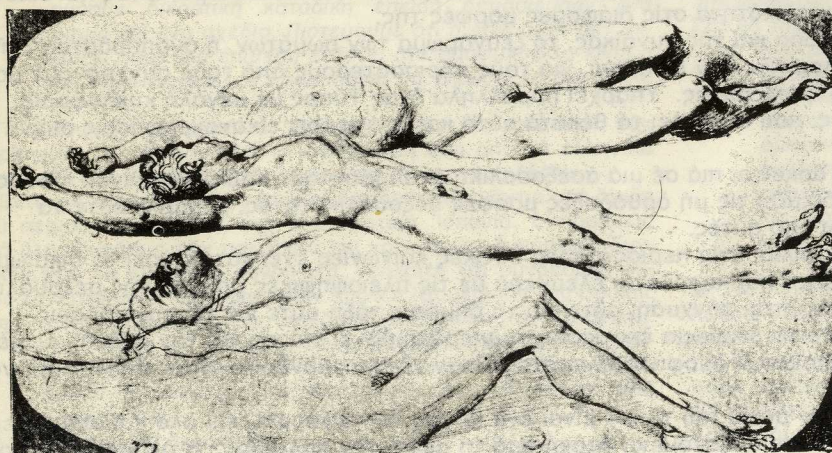
FRANÇOIS CHATELET
GILLES DELEUZE
JEAN-FRANÇOIS LYOTARD
RENE SCHERER

Καθηγητές Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο των Παρισίων VIII

FELIX GUATTARI

Ψυχαναλυτής

Πιστή μετάφραση σύμφωνα με τό γαλλικό πρωτότυπο που βρίσκεται σ'α χέρια μου και του οποίου υποβάλλω επικυρωμένο αντίγραφο
ό Πληρεξούσιος Δικηγόρος
Θεοδ. Πάγκαλος.

**Αυτό που καταστρέφει
τόν καπιταλισμό είναι
ή παρέκκλιση
της επιθυμίας...**

J.F. LYOTARD: Παρεκκλίσεις με γνώμονα
τόν Μάρξ και τόν Φρόυντ (σ. 17)

Διαμαρτυρία των μαζικότερων Κομμάτων και Συνδικαλιστικών Ενώσεων της Ισπανικής Αντιπολίτευσης

Οι λαοί της Ισπανίας και της Ελλάδας έχουν κοινά στοιχεία μία μεγάλη ιστορία αγώνων για τη δημοκρατία, όπως επίσης και την ίδια μεσογειακή πολιτιστική παράδοση. Ο Σύνδεσμός μας /τό Κόμμα μας / ή συνδικαλιστική μας οργάνωση /θεωρεί ότι ή ισότητα των όμοφυλόφιλων και των έτεροφυλόφιλων απέναντι στο νόμο είναι συστατικό στοιχείο της δημοκρατίας.

Επιπλέον, θεωρούμε θετικούς τούς αγώνες που στοχεύουν στην επίτευξη μίας ελεύθερης σεξουαλικότητας.

Μέσα από μία τέτοια προοπτική, μας εκπλήσσει ή είδηση ή σχετική με τη δίωξη και την κατηγορία της πρόκλησης ενάντια στη δημόσια αιδώ, που βαρύνει τό περιοδικό «ΑΜΦΙ», όργανο έκφρασης του Απελευθερωτικού Κινήματος Όμοφυλόφιλων Ελλάδας (Α.Κ.Ο.Ε.) Ζητούμε λοιπόν την παύση της ποινικής δίωξης του «ΑΜΦΙ» ώστε τό περιοδικό να επανακυκλοφορήσει ελεύθερα.

Θεωρούμε ότι οι όμοφυλόφιλοι άνδρες και οι γυναίκες, όπως όλοι οι πολίτες, έχουν τό δικαίωμα να εκφράζονται ελεύθερα και να ασκούν τό δικαίωμα της ιδεολογικής κριτικής από τη δική τους, ιδιαίτερη σκοπιά.

Τό παραπάνω κείμενο τό υπογράφουν οι έξης οργανώσεις:

► ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΗΝΩΜΕΝΑ ΕΘΝΗ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ. Υπογραφή:

Φρανσέσκ Νογκέρο i Βαλθέρντου, γεν. γραμματέας.

► ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΣ (PSC - PSOE). Υπογραφές: Σαλβαδόρ Κλότας, Αντιπρόσωπος της Βαρκελώνης σ'α Κορτές (Βουλή των Αντιπροσώπων), Φελίπ Λόρδα, Έθνικός Γραμματέας Πολιτισμού, Αντιπρόσωπος στο Κοινοβούλιο της Καταλωνίας, Φρανσίσκο Πάρρα Κολλάδο, Αντιπρόσωπος της Βαρκελώνης σ'α Κορτές, Χοσέ Γκονζάλες, Αντιπρόσωπος στο Κοινοβούλιο της Καταλωνίας.

► ΕΝΩΜΕΝΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΣ (P.S.U.C.) – Κεντρική Έπιτροπή. Υπογραφές: Χόρντι Μπόρχα, Αντιπρόσωπος στο Κοινοβούλιο της Καταλωνίας και μέλος της Κ.Ε. του P.S.U.C., Μαρία Ντολόρες Καλβέτ, Αντιπρόσωπος στο Κοινοβούλιο της Καταλωνίας και μέλος της Έκτελεστικής Έπιτροπής του P.S.U.C.

► ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΣ – Έθνική Έπιτροπή. Υπογραφή: Μαρσέλ Πλανέλλας, αντιπρόσωπος στο Κοινοβούλιο της Καταλωνίας. Μέλος της Έθνικής Έπιτροπής της J.C.C.

► ΓΕΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ (U.G.T.)

► ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ. (C.C.O.O.).

► ΚΙΝΗΜΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ Υπογραφή: Χοάν Φρανσέσκ Πόντ.

► ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΣ (C.N.C.). Υπογραφή: Ντανιέλ Κάντο Κάντο, Πρόεδρος της C.N.C. και της C.S.U.T.

► ΚΙΝΗΜΑ ΝΕΟΛΑΙΩΝ ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΣ (M.J.C.). Υπογραφή: Μιγκέλ Ροντρίγκεζ Λοπέζ.

► ΕΝΩΣΗ ΜΑΟΪΚΩΝ ΝΕΟΛΑΙΩΝ (U.J.M.). Υπογραφή: Έδουάρδο Γκαρθία i Περές – Γενικός Γραμματέας.

● Έχουν υπογράψει τό ίδιο κείμενο με τις ακόλουθες εκφράσεις: α) «Οι λαοί του Ισπανικού Κράτους», β) «Ο λαός της Καταλωνίας», και γ) «Ο λαός των Καταλανικών Χωρών», αντί της έκφρασης «Οι λαοί της Ισπανίας», οι έξης οργανώσεις:

Τήν έκδοχή «α» του κειμένου:

► PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (Έπιτροπή της Βαρκελώνης).

► LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA (IV INTERNACIONAL).

► MOVIMENT COMUNISTA DE CATALUNYA.

► JOVENTUTS SOCIALISTES D' ALLIBERAMENT NACIONAL DELS PAISOS CATALANS

► PARTIT SOCIALISTA D' ALLIBERAMENT NACIONAL DELS PAISOS CATALANS

Τήν έκδοχή «β» του κειμένου υπογράφει ή οργάνωση:

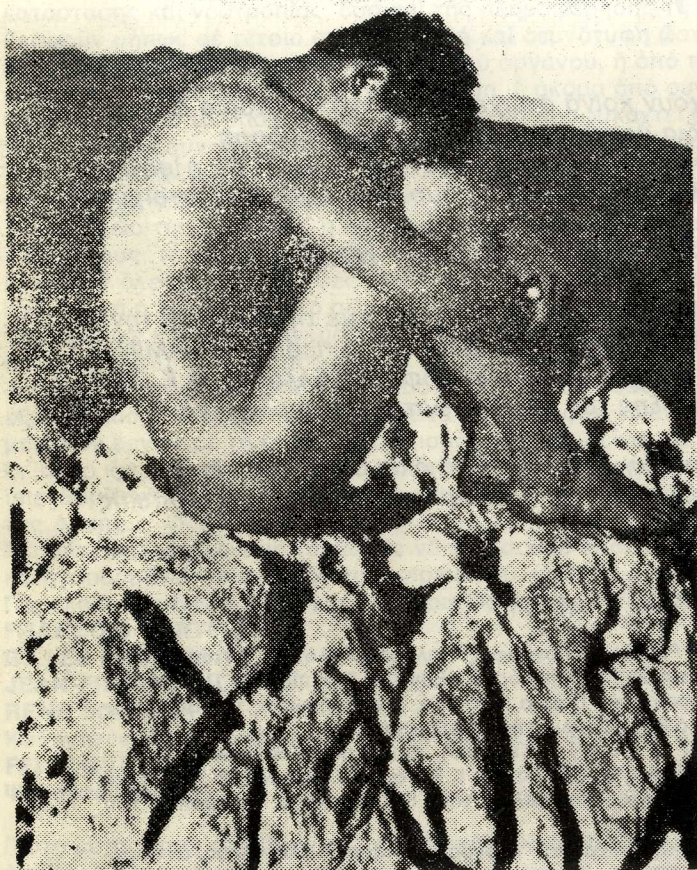
► SOLIDARITAT D' OBRERS DE CATALUNYA.

Τήν έκδοχή «γ» του κειμένου υπογράφει ή οργάνωση:

► BLOC D' ESQUERRA D' ALLIBERAMENT NACIONAL (BEAN).

Gilles Deleuze - Felix Guattari

Ο ΑΝΤΙ-ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ

Είναι φανερό ότι η σχιζοανάλυση¹ δεν μπορεί να διαθέτει παρά ενδείξεις – τις μηχανικές ενδείξεις – για να ξεδιαλύνει, στο επίπεδο των ομάδων ή των ατόμων, τις λιμπιντικές επενδύσεις του κοινωνικού χώρου. Καί τέτοιες ενδείξεις φαίνεται ότι παρέχει η σεξουαλικότητα, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει πώς ή επαναστατική ικανότητα κρίνεται από τα αντικείμενα, τούς στόχους και τις πηγές των σεξουαλικών ενορμήσεων που δραστηριοποιούν το άτομο ή την ομάδα.

Βέβαια οι διαστροφές, ακόμα και η σεξουαλική απελευθέρωση, δεν προσφέρουν κανένα προνόμιο εφόσον η σεξουαλικότητα μένει κλεισμένη μέσα στο πλαίσιο του «μικρού βρώμικου μυστικού». Μάταιο να κοινοποιήσουμε το μυστικό, να απαιτήσουμε το δικαίωμά του στη δημοσιότητα ή ακόμα να το απολυμάνουμε, να το αντιμετωπίσουμε με τρόπο επιστημονικό και ψυχαναλυτικό. Κινδυνεύουμε μάλλον να σκοτώσουμε την επιθυμία ή να εφεύρουμε για χάρη της μορφές απελευθέρωσης πιο θλιβερές κι από την πιο καταπιεστική φυλακή – όσο δεν θα έχουμε διαχωρίσει τη σεξουαλικότητα από την κατηγορία του μυστικού, έστω και δημόσιου ή απολυμανθέντος, δηλαδή από την οιδιποδείο-ναρκισσιστική καταβολή που της την επιβάλλουμε σαν τό ψέμα τό οποίο την κάνει κυνική, αίσχρη ή απονεκρωμένη. Είναι ψέμα να λέμε ότι απελευθερώνουμε τη σεξουαλικότητα και να απαιτούμε στο όνομά της δικαιώματα πάνω στο αντικείμενο, τό στόχο και την πηγή, εφόσον συγκρατούμε τις αντίστοιχες όρμες μέσα στα όρια ενός οιδιπόδειου κώδικα (σύγκρουση, παλινδρόμηση, λύση, εξιδανίκευση του Οιδίποδα...) και συνεχίζουμε να της επιβάλλουμε μία μορφή ή δικαιολόγηση οικογενειοκρατική και αυνανιστική που καταδικάζει εκ των προτέρων κάθε προοπτική απελευθέρωσης. Για παράδειγμα, κανένα «όμοφυλόφιλο μέτωπο» δεν είναι δυνατό να νοηθεί όσο η όμοφυλοφιλία νοείται σά μία σχέση σέ αποκλειστική διάσταση με την ετεροφυλοφιλία, πράγμα που τις ανάγει και τις δυό σέ έναν κοινό γενεαλογικό άξονα, οιδιπόδειο και ευνουχιστικό, επιφορτισμένο με τό να εξασφαλίσει μόνο τη διαφοροποίησή τους σέ δυό σειρές που δεν θα επικοινωνούν – αντί να καταδείξει την άμοιβαία φυλακισή τους και την εγκάρσια επικοινωνία τους μέσα στίς αποκωδικοποιημένες όρμες της επιθυμίας (συνημμένους διχασμούς, τοπικές σχέσεις, νομαδικές συζεύξεις). Μ' άλλα λόγια η σεξουαλική καταπίεση, πιο έντονη παρά ποτέ,

θά επιζεί σ' όλες τις δημοσιεύσεις, έκδηλώσεις, χειραφετήσεις, διαμαρτυρίες για την ελευθερία των αντικειμένων, των πηγών και των στόχων, εφόσον ή σεξουαλικότητα θά συγκρατείται συνειδητά ή όχι μέσα στίς ναρκισσιστικές συντεταγμένες, οιδιπόδειες ή ευνουχιστικές, που άρκοουν νά εξασφαλίσουν τό θρίαμβο των πιο φοβερών λογοκριτών, των «γκρίζων ανθρωπάκων», όπως τούς έλεγε ο Λώρενς.

Ο Λώρενς δείχνει σέ βάθος ότι ή σεξουαλικότητα, όπως και ή σεξουαλική άποχή, είναι θέμα όρμων, «ένas άπειρος αριθμός διαφορετικών και ακόμα αντιτιθέμενων όρμων». Όλα εξαρτώνται άπ' τόν τρόπο που αυτές οι όρμες, όποιο και νά είναι τό αντικείμενο, ή πηγή κι ο στόχος τους, έχουν κωδικοποιηθεί και άνακοπεϊ σύμφωνα με σταθερές μορφές ή αντίθετα μπήκαν σέ σειρές αποκωδικοποίησης που τις άνακόπτουν και πάλι, ακολουθώντας κινούμενα και μή παραστατικά σημεία, τις σχιζοειδείς ροές (flux-schizes). Ο Λώρενς τά βάζει με τή φτώχεια των άμετακίνητων ταυτόσημων εικόνων που άποτελούν δεσμευτικούς παραστατικούς ρόλους των σεξουαλικών όρμων: «μνηστή, έρωμένη, σύζυγος, μητέρα» – θά λέγαμε επίσης «όμοφυλόφιλοι, έτεροφυλόφιλοι» κλπ. Όλοι αυτοί οι ρόλοι έχουν κατανεμηθεί από τό οιδιπόδειο τρίγωνο πατέρας-μητέρα-εγώ, ένα εγώ άναπαραστατικό τό όποιο, έννοείται, καθορίζεται από τή λειτουργία των παραστάσεων πατέρας-μητέρα με καθήλωση, παλινδρόμηση, λήθαργο, εξιδανίκευση. Κι όλα αυτά με ποιο κανόνα; Τόν κανόνα του μεγάλου Φαλλού που κανένας δεν τόν κατέχει, δεσποτικού σημαίνοντος που δραστηριοποιεί τόν πιο άθλιο άγώνα, κοινή άπουσία για όλους τούς άμοιβαίους αποκλεισμούς, όπου οι όρμες φθείρονται άφυδατωμένες από τήν ψευδή συνείδηση και τή μνησικακία. Τό νά τοποθετούμε τή γυναίκα σέ θάβρο, για παράδειγμα, ή αντίθετα νά τήν κάνουμε άσήμαντη όπως μία νοικοκυρά-μοντέλο, μία μητέρα ή σύζυγο-μοντέλο, αυτά είναι άπλως μέσα για ν' άπαλλαγούμε από κάθε έπαφή μαζί της. Μία γυναίκα δεν αντιπροσωπεύει κάτι, δεν είναι μία προσωπικότητα σα φής και καθορισμένη... Μία γυναίκα είναι μία παράξενη και άπαλή δόνηση του άέρα που προχωρεί, άσυνείδητη κι άγνοημένη, γυρεύοντας μία δόνηση που νά της άνταποκριθεί. Ή πάλι είναι μία δόνηση επώδυνη, κακόφωνη και σκληρή στο αντί, που προχωρεί πληγώνοντας αυτούς που βρίσκονται στο δρόμο της. Τό ίδιο είναι κι ο άνδρας². Άς μήν περιφρονούμε επιπόλαια τόν πανθεισμό των όρμων που βρίσκεται σέ τέτοια κείμενα. Δεν είναι εύκολο νά άποοιδιποδοποιήσουμε ούτε τή φύση, ούτε τά τοπία, στο σημείο που ο Λώρενς ήξερε νά τό

πετυχαίνει. Η θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στην ψυχάνάλυση και τη σχιζοανάλυση είναι ή ακόλουθη: Η σχιζοανάλυση προσεγγίζει ένα άσυνείδητο μή παραστατικό και μή συμβολικό, καθαρό, σχηματικό, άφηρημένο – με τή σημασία που έχει αυτή ή λέξη στην άφηρημένη ζωγραφική – θεωρώντας τις σχιζοειδείς ροές ή τό πραγματικό-επιθυμία κάτω από ένα μίνιμουμ συνθηκών ταυτότητας. Τί άλλο κάνει ή ψυχάνάλυση, και πρώτα πρώτα ο Φρόυντ, αν όχι νά συγκρατεί τή σεξουαλικότητα κάτω από τό θανατηφόρο ζυγό του «μικρού βρώμικου μυστικού», βρίσκοντας παράλληλα ένα ιατροφανές μέσο για νά τό βγάλει στη δημοσιότητα και νά καταστήσει τόν αναλυτικό Οιδίποδα κοινό μυστικό του Καραγκιόζη; Μας λένε: «Κοιτάξτε, τό πράγμα είναι φυσικό, όλος ο κόσμος έτσι είναι», αλλά συνεχίζουν νά έχουν τήν ίδια ταπεινωτική και έξευτελιστική αντίληψη για τή σεξουαλικότητα, τήν ίδια παραστατική αντίληψη που έχουν και οι λογοκριτές. Βέβαια ή ψυχάνάλυση δεν πραγματοποίησε τήν εικονιστική της επανάσταση. Υπάρχει μία θέση που ο Φρόυντ τήν εκτιμάει πολύ: Η λίμπιντο δεν επενδύει

τόν κοινωνικό χώρο σάν τέτοιο, παρά μέ τήν προϋπόθεση νά αποσεξουαλικοποιηθεῖ καί νά ἐξιδανικευτεῖ.

Ἄν ἐκτιμᾷ αὐτή τή θέση τόσο, εἶναι γιατί θέλει πρῶτα νά συγκρατήσῃ τή σεξουαλικότητα μέσα στό στενό πλαίσιο τοῦ Νάρκισσου καί τοῦ Οἰδίποδα, τοῦ ἐγώ καί τῆς οἰκογένειας. Ἀπό κεῖ καί πέρα, κάθε σεξουαλική λιμπιντική ἐπένδυση μέ κοινωνική διάσταση, τοῦ φαίνεται πῶς ἐκφράζει μιά παθογενή κατάσταση, «καθήλωση στό ναρκισσισμό» ἢ «παλινδρόμηση» στόν Οἰδίποδα καί στά προοιδιπόδεια στάδια, μέ τά ὅποια θά ἐξηγηθοῦν τόσο ἡ ὁμοφυλοφιλία σάν ἐνισχυμένη ἐνόρμηση, ὅσο καί ἡ παράνοια σάν τρόπος ἄμυνας. Εἶδαμε ὅμως ὅτι, ἀντίθετα, αὐτό πού ἡ λίμπιντο ἐπένδυε μέσα ἀπό τοῦς ἔρωτες καί τή σεξουαλικότητα ἦταν ὁ ἴδιος ὁ κοινωνικός χώρος, χωρίς οικονομικούς, πολιτικούς, ἱστορικούς, φυλετικούς, πολιτιστικούς κλπ. προσδιορισμούς. Ἡ λίμπιντο δέν σταματᾷ νά κάνει τήν ἱστορία, τίς ἡπείρους, τά βασίλεια, τίς φυλές, τοῦς πολιτισμούς νά παραληροῦν.³ Ὅχι ὅτι συμφέρει νά θάλουμε τίς ἱστορικές παραστάσεις στή θέση τῶν οἰκογενειακῶν παραστάσεων τοῦ φροϋδικοῦ ἀσυνείδητου ἢ ἀκόμα τῶν ἀρχέτυπων ἐνός συλλογικοῦ ἀσυνείδητου. Φτάνει μονάχα νά διαπιστώσουμε ὅτι οἱ ἐρωτικές προτιμήσεις μας εἶναι στό σταυροδρόμι τῶν «δονήσεων», δηλαδή ἐκφράζουν συνάψεις, διαζεύξεις ἢ συζεύξεις τῶν ὁρμῶν πού διασχίζουν μιά κοινωνία, εἰσχωροῦν καί ἐξέρχονται, συνδέοντάς την μ' ἄλλες κοινωνίες, ἀρχαίες ἢ σύγχρονες, μακρινές ἢ χαμένες, νεκρές ἢ ἐν τῇ γενέσει τους, Ἀφρικέες ἢ Ἀνατολέες, πάντα μέ τό ὑπόγειο νῆμα τῆς λίμπιντο.

Μετάφραση: Κ.Π.

1. Σχιζοανάλυση: θεωρία καί «θεραπευτική» πρακτική τῶν G. Deleuze καί F. Guattari θάσει τῆς ὁποίας – σέ ἀντιπαράθεση μέ τήν ψυχανάλυση – ἡ λίμπιντο μπορεῖ νά ἐπενδύσῃ ἄμεσα τό κοινωνικό πεδίο (ἄχι μόνο τίς οἰκογενειακές σχέσεις). Ἡ σχιζοανάλυση θασιζέται ἐπίσης στήν ἀποψη ὅτι δέν ὑπάρχει ἐνωτική καί ἐνιαία προσωπικότητα τοῦ κάθε ἀτόμου. «Εἴμαστε ὅλοι μας γκρουπούσκουλα (ὁμαδοῦλες)» λένε σέ κάποιο ἄλλο τους κείμενο οἱ G.D. καί F.G. Δηλαδή, ὁ καθένας εἶναι συγχρόνως καί ἄντρας καί γυναίκα, καί ἐπαναστάτης καί φασίστας, γονιός καί παιδί, γραφειοκράτης καί καλλιτέχνης. Ἀνάμεσα στούς πόλους αὐτούς δέν ὑπάρχουν στεγανά, ἀλλά συνεχὴ «γίγνεσθαι» (devenir). Ἐνας ἄντρας μπορεῖ νά γίνεταί γυναίκα μέσα ἀπὸ μιά σχέση μέ γυναίκα, ἕνας ἐπαναστάτης νά γίνεταί φασίστας μέσα ἀπὸ τὴ διαδικασία τῆς πολιτικῆς παράνομης ἢ τῆς γραφειοκρατικοποίησης (πού εἶναι παρόμοια φαινόμενα).

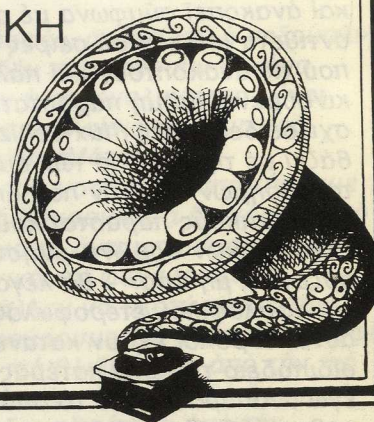
2. D. H. Lawrence: «Ἐχομε ἀνάγκη ὁ ἕνας τὸν ἄλλον», 1930.

3. Ἀναφορὰ στόν Ἀντονέν Ἀρτώ. Ὁ «τρελός» καί «σχιζοφρενής» θεωρητικός τοῦ θεάτρου τῆς σκληρότητας ταξίδευε ἐρωτικά-θεωρητικά στίς κοινωνίες τοῦ Μπαλί (γεωγραφικά) ἢ στήν Ἀρχαία Ρώμη καί τὴ Μικρὰ Ἀσία (ἱστορικά). Τὰ ταξίδια αὐτὰ δέν ἔχουν τὴ μορφή θετικιστικῶν ἱστορικῶν ἢ κοινωνιολογικῶν μελετῶν ἀλλὰ ἐρωτικῶν παραληρημάτων καί ἐξερευνήσεων.

αγοραζετε τους δισκους- κασετες σας στο fifty-fifty

ΛΑΪΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
ΑΠ' ΟΛΟΝ
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΣΚΟΥΦΑ 50
τηλ. 36 37 100

ΒΑΡ “ΤΟ ΝΗΣΙ”

BENIZEΛΟΥ 36α
ΚΑΒΑΛΛΑ

